

Arrest

nr. 204 164 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Mogadishu. Uw vader werd in 1997 vermoord omdat hij niet wou toegeven in een zaak van afpersing. Van uw 6 tot uw 15 jaar ging u naar de koranschool bij u in de buurt. Nadien maalde u gedurende een jaar machinaal tarwe. In 2004 vocht u gedurende twee weken, onder dwang, mee met een militie in uw wijk. Twee à drie maanden na het beëindigen van uw werk waarbij u tarwe maalde, ging u aan de slag bij cinema Awees Beele als ticketverkoper.

Later werd u verantwoordelijk voor de programmatie van de films die in de zalen kwamen en voor de keuze van de films die verkocht werden. In 2007 overleed uw moeder omdat ze oud en ziek was.

U werd steeds benadeeld omdat u tot een minderheidsclan behoort. In 2004 werd u gedurende 14 dagen gedwongen om mee te vechten met Mukohed, u was toen 16 jaar oud. U weet niet of u toen mensen gedood heeft.

In juni 2006 huwde u met H.L.A.U.. Uw vrouw werkte voor een privé radiostation waar ze opkwam voor vrouwenrechten en bekend maakte dat Al-Shabaab de islam misbruikte om hun eigen doelstellingen te kunnen realiseren. Ze werd hiervoor bedreigd door Al-Shabaab.

In juni 2014 werd de eigenaar van de cinema waar u werkte twee keer gecontacteerd door Al-Shabaab. Ze eisten dat hij de cinema zou sluiten. Halverwege juli 2014 staken mannen van Al-Shabaab de cinema waar u werkte in brand. U bent er sindsdien niet meer geweest. 2 à 3 dagen na de brand werd u vijf dagen gevangen genomen door Al-Shabaab in een poging u te rekruteren.

Op 9 augustus 2014 verliet u Karaan. Op 13 augustus 2014 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Op 29 juli 2015 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe wegens de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst.

Er heeft zich echter een nieuw element gemanifesteerd. Uit informatie van de Nederlandse politiediensten blijkt dat u daar op 31 juli 2016 werd aangehouden. Toen bleek dat u in Nederland gekend stond als Z.A.O., geboren op 5 juni 1990 en dat u onder die identiteit in Nederland in het bezit gesteld werd van een verblijfsvergunning asiel. Deze vergunning werd bij beschikking op 6 december 2011 ingetrokken. Tevens werd u in Nederland ongewenst vreemdeling verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in een schrijven van 6 juni 2017 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus gevraagd.

U werd opgeroepen om tijdens een gehoor op 5 juli 2017 te reageren op deze informatie en elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus naar voor te brengen. U ging echter niet in op deze uitnodiging.

B. Motivering

U kreeg op 29 juli 2015 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u het statuut van subsidiair beschermde kreeg, heden uw status moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Teneinde u een kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 15 juni 2017 via een aangetekend schrijven, dat door het CGVS werd gestuurd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Viséstraat 24, 2060 Antwerpen), opgeroepen om op 5 juli 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U gaf geen gevolg aan deze oproeping. U liet tevens na om binnen de 15 dagen volgend op de door de Commissarisgeneraal vastgestelde datum van gehoor een geldige reden voor uw afwezigheid over te maken. Bijgevolg kan het CGVS niet anders dan de geldigheid van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het CGVS werden overgemaakt.

De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan worden beoordeeld. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u in België asiel hebt aangevraagd onder een valse identiteit en de Commissaris-generaal intentioneel hebt misleid met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. In het kader van uw asielverzoek in België deed u zich namelijk voor als R.F.M., geboren op 5 juni 1988, terwijl u in Nederland daarvoor al een asielaanvraag had ingediend onder de naam Z.A.O., geboren op 5 juni 1990 (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 3 en zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien hebt u uw verblijf in Nederland voor de Belgische asielinstanties achtergehouden. Zo stelde u dat u, afgezien van een paar maanden in 1991 en 1993, toen u met uw familie als gevolg van de oorlog op een paar plaatsen net buiten Mogadishu verbleef, van uw geboorte tot uw vertrek op 9 september 2014 in Mogadishu hebt gewoond (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 4). Toen er u werd gevraagd of u ooit in het buitenland hebt gewoond of ooit in het buitenland bent geweest, antwoordde u dat u behalve tijdens uw vlucht op weg naar België niet in het buitenland was geweest (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 5). Aangezien uw in Nederland verworven vluchtelingenstatus reeds op 6 december 2011, bijna vier jaar voor uw beweerde vlucht uit Somalië, werd ingetrokken, moet worden gesteld dat uw verklaringen in dit verband onmogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen zijn.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het subsidiair beschermingsstatuut op fundamentele wijze ondermijnd. Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw beweerde identiteit en daarbij horende asielrelaas. De eerder aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg ingetrokken.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden gevisieerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlaments- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2018 een schending aan van "artikel 41 handvest grondrechten EU", "schending van het hoorrecht", "schending van de rechten van verdediging", "schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet", "schending van artikel 49/2, §4, eerste lid Vreemdelingenwet", "schending van artikel 55/5/1 Vreemdelingenwet", "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het hoorrecht en de redelijke termijnvereiste".

Verzoeker stelt dat *in casu* dient te worden nagegaan *“of de subsidiaire beschermingsstatus werd verkregen op grond van valse feiten, verklaringen of documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er dient tevens te worden nagegaan of de verwerende partij de bijhorende regelgeving heeft opgevolgd, zoals het hoorrecht, de rechten van verdediging en de bepalingen van artikel 49/2, §4, eerste lid Vreemdelingenwet.”*.

Verzoeker haalt aan dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het CGVS op 6 juni 2017 een schrijven ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken met daarin de vraag om een onderzoek te voeren naar de mogelijke intrekking van de beschermingsstatus van verzoeker, conform artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Hij haalt tevens artikel 49/2, § 4, eerste lid aan waarin volgende wordt gesteld: *“De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1.”*.

Verzoeker stelt dat het CGVS in dergelijk geval binnen een termijn van zestig dagen een beslissing dient te nemen: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus of informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de intrekking of opheffing van dit statuut.”*.

Verzoeker betoogt dat er geen beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen binnen deze voorzien termijn van zestig werkdagen. Hij merkt op dat evenmin door verweerder wordt verklaard waarom het onmogelijk zou zijn geweest om binnen de wettelijke voorziene termijn een beslissing te nemen.

Verzoeker benadrukt dat de omstandigheid dat de overschrijding van de beslissings- en kennisgevingstermijnen van artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk gesanctioneerd zijn, verweerder er niet van ontslaat om, binnen een redelijke termijn volgend op het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken tot intrekking van de beschermingsstatus van verzoeker, hiertoe een beslissing te nemen. Verzoeker voert aan dat het gegeven dat verweerder pas op 5 december 2017 hiertoe een beslissing heeft genomen, terwijl het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds dateert van 6 juni 2017, hier niet aan voldoet.

In het verzoekschrift wordt bovendien geargumenteed dat dit des te meer klemt aangezien de concrete omstandigheden duidelijk maken dat er geen reden is waarom verweerder een termijn van zes maanden heeft nodig gehad om de bestreden beslissing te nemen, terwijl de toepasselijke regelgeving een termijn van slechts zestig werkdagen voorziet. *“Een motivering voor de zeer lange duurtijd wordt zelfs niet gegeven door de verwerende partij.”*.

Verzoeker meent dat hij er derhalve rechtmatig op mocht vertrouwen dat verweerder niet meer zou overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker. Dat de verwerende partij hiertoe op 5 december 2017 alsnog toe overgaat, schendt de redelijke termijnvereiste en artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient hierom reeds te worden vernietigd.

Wat betreft het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 juni 2017, stelt verzoeker dat hij, na het verkrijgen van de bestreden beslissing, op 4 januari 2018 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een kopie van het administratief dossier (stuk 3). Bij deze aanvraag werd in het bijzonder aangeduid dat verzoeker een kopie wenste te verkrijgen van *“Stukken die het CGVS toevoegt aan het dossier ter staving van de beslissing”* (zie pagina 2 van het verzoek). Verzoeker stelt een kopie van het dossier, gevoegd als stuk 4, te hebben ontvangen. Hij ontving echter geen schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken. *“Het schrijven waarop de bestreden beslissing is gebaseerd (daterende van 6 juni 2017) werd dan ook kennelijk niet aan het administratief dossier toegevoegd en ook niet meegedeeld aan verzoeker.”*

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een zorgvuldige feitenvorming. Er kan volgens verzoeker niet worden nagegaan dat de bestreden beslissing is gestoeld op een zorgvuldig feitenonderzoek, dan wel of de commissaris-generaal op een zorgvuldige en redelijke manier tot de bestreden beslissing heeft besloten.

Verzoeker voert aan dat minstens de rechten van verdediging miskend zijn door de verwerende partij, daar het cruciale feitelijke element hetgeen heeft aanleiding gegeven tot de bestreden beslissing niet aan hem werd meegedeeld, ook al werd hier uitdrukkelijk om verzocht en heeft verzoeker hiertoe elk recht. De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd.

Verzoeker stelt verder dat hij het aangetekend schrijven van 15 juni 2017 (uitnodiging tot gehoor), door het CGVS verzonden naar verzoekers laatst gekende adres in het Rijksregister, niet heeft gekregen. Verzoeker herneemt dat hij, na het verkrijgen van de bestreden beslissing, op 4 januari 2018 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een kopie van het administratief dossier (stuk 3). Bij deze aanvraag werd in het bijzonder aangeduid dat verzoeker een kopie wenste te verkrijgen van *“Stukken die het CGVS toevoegt aan het dossier ter staving van de beslissing”* (zie pagina 2 van het verzoek). Verzoeker stelt een kopie van het dossier, gevoegd als stuk 4, te hebben ontvangen. Verzoeker stelt vast dat er in het dossier geen bewijs gevoegd werd over het vermeende aangetekend schrijven. Dit schrijven werd dan ook kennelijk niet aan het administratief dossier toegevoegd en ook niet meegedeeld aan verzoeker. Verzoeker kan bovendien niet nagaan of de uitnodiging melding maakte van het voornemen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan en dat verzoeker zich hierop kon verweren. Opnieuw voert verzoeker aan dat de rechten van verdediging zijn miskend.

Verzoeker beroept zich verder op artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht. Verzoeker haalt aan dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Verzoeker wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Hij stelt dat dit recht om te worden gehoord *“uitdrukkelijk geregeld [is] in de richtlijn van 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”*

Verzoeker stelt dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om specifieke omstandigheden of gegevens aan te kunnen voeren binnen het kader van het hoorrecht, die de beslissing van de commissaris-generaal kunnen beïnvloeden en aanleiding kunnen geven tot een andere afloop van de procedure.

Verzoeker stelt dat hij in het bijzonder uitdrukking had kunnen geven aan zijn ernstige psychische problemen waarmee hij thans kampt (o.a. schizofrenie). In het verzoekschrift wordt vermeld dat de toestand van verzoeker actueel zelfs dermate erg is, dat verzoeker op bevel van de Procureur des Konings bij hoogdringendheid werd opgenomen in het psychiatrische centrum Sint-Amedeus Mortsel (in het kader van de wet van 26 juni 1990 inzake de bescherming van de persoon van de geesteszieke). Op 4 januari 2018 werd door de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen vastgesteld dat verzoeker getroffen is door een psychose. Een dwangopname werd daarom noodzakelijk geacht (stuk 5).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie blijkt dat *“het recht om te worden gehoord waarborgt dat de betrokkene in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden”* (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. v. Ierland, § 87).

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken omwille van de zeer ernstige psychische toestand van verzoeker. Hiermee werd door verweerder ten onrechte geen rekening gehouden. Er werden evenmin maatregelen genomen om alsnog te garanderen dat verzoeker naar behoren en daadwerkelijk kon worden gehoord. Een schending van het hoorrecht evenals artikel 41 Handvest dient te worden weerhouden.

In ondergeschikte orde, indien zou worden geoordeeld dat er geen schending van het hoorrecht zou zijn aangetoond in hoofde van verweerder, *quod non*, merkt verzoeker op dat hij thans in de onmogelijkheid is om zijn verdediging ordentelijk te voeren door de psychische toestand waarin hij thans verkeert. Hij werd met dwang opgenomen op bevel van de Procureur des Konings (zoals bevestigd door de vrederechter van het achtste kanton te Antwerpen), nadat werd vastgesteld dat verzoeker getroffen is door een zeer ernstige psychose (stuk 5).

In het verzoekschrift wordt aangestipt dat de opname van verzoeker in een psychiatrisch centrum (in het kader van de wet van 26 juni 1990 inzake de bescherming van de persoon van de geesteszieke) de situatie van verzoeker dient te verbeteren. De evolutie van de psychische toestand van verzoeker dient echter te worden afgewacht, zodat verzoeker alsnog op een behoorlijke en ordentelijke manier zijn rechten van verdediging kan uitputten en zich over de gestelde vragen door de verwerende partij kan uitspreken. Verzoeker vraagt derhalve om de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat aan de wettelijke voorwaarden van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

Artikel 55/5/1, § 2, 2° Vreemdelingenwet voorziet dat ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, kan worden besloten tot intrekking.

In casu dient derhalve te worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus werd verkregen op grond van valse feiten, verklaringen of documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker onderstreept dat hij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op grond van zijn *nationaliteit* en *herkomst*. De *nationaliteit* en *herkomst* van verzoeker waren doorslaggevend voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar de bestreden beslissing, waar dit wordt bevestigd: *“Op 29 juli 2015 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe wegens de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst”*.

Het verzoekschrift argumenteert dat de verkregen informatie waarover de verwerende partij spreekt enkel betrekking heeft op de identiteit verzoeker (*“Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw beweerde identiteit”*) en dat de nationaliteit en herkomst van verzoeker buiten discussie staan.

Verzoeker merkt op dat er door de commissaris-generaal niet wordt gesteld dat verzoeker niet de nationaliteit van Somalië zou bezitten. Evenmin wordt voorgehouden als zou verzoeker niet afkomstig zijn uit Mogadishu.

Verzoeker geeft aan dat de enkele en eventuele vaststelling dat de naam en de geboortedatum van verzoeker zouden verschillen van de gekende naam en geboortedatum door de Commissaris-generaal, niet volstaan om tot intrekking over te gaan conform artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de inperking van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet lichtzinnig mag worden opgevat. Deze inperking is cruciaal en het is aan de commissaris-generaal om het doorslaggevend karakter kenbaar aan te tonen en de eventuele intrekking enkel op deze elementen te baseren.

Bovendien wijst verzoeker erop dat hij ter goeder trouw is. Hij benadrukt geenszins de intentie te hebben gehad om op frauduleuze wijze informatie achter te houden voor het CGVS. De beide ouders van verzoeker zijn reeds lang overleden, waardoor hij niet door hen werd opgevoegd. Verzoeker werd voorgehouden dat Z.A.O. zijn werkelijke naam is. Verzoeker is er pas later (in 2014) achter gekomen wat zijn werkelijke naam is (R.F.M.). Op basis van zijn werkelijke naam heeft verzoeker derhalve zijn asielaanvraag ingediend.

Verzoeker haalt andermaal aan dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt op artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de expliciete en exclusieve rechtsgrondslag van de bestreden beslissing.

Hij geeft aan dat de vraag zich derhalve stelt of voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden om te besluiten tot een intrekking, conform artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet (zoals hierboven uiteengezet).

Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing nog *“volledigheidshalve”* opgemerkt dat er in Mogadishu actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat louter door de aanwezigheid van verzoeker aldaar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker zijn deze gemaakte vaststellingen door de commissaris-generaal, nog daargelaten naar de inhoudelijke beoordeling ervan, niet relevant.

Hij voert aan dat, de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet kan worden ingetrokken indien niet meer voldaan zou zijn aan de vereisten van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen.”*. In subsidiaire orde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus de subsidiaire bescherming te bevestigen.”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“3. Aanvraag kopieën van administratieve documenten of inzake in een asioldossier”, “4. Verkregen administratief dossier op 4 januari 2018”, “5. Beschikking vrederechter 8e kanton te Antwerpen van 4 januari 2018”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nrs. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingewet) en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de intrekking van de status van subsidiaire bescherming

2.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal is overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire bescherming, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

2.4.3. Verzoeker voert aan dat hij het aangetekend schrijven van 15 juni 2017 (uitnodiging tot gehoor), door het CGVS verzonden naar verzoekers laatst gekende adres in het Rijksregister, niet heeft gekregen en stelt vast dat er in het dossier geen bewijs gevoegd werd over het vermeende aangetekend schrijven, hierbij verwijzend naar de kopie van het administratief dossier (zie stuk 4, neergelegd bij het verzoekschrift).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet eenmaal maar driemaal werd opgeroepen voor het gehoor. De Raad stelt vast dat de oproepingsbrieven wel degelijk in het administratief dossier terug te vinden zijn, samen met de bewijzen van aangetekende zending. Verzoeker werd op 28 maart 2017 opgeroepen op zijn toenmalig adres Helmstraat 129/3 2140 Borgerhout. Hij werd een tweede keer opgeroepen op dit adres op 23 mei 2017. Volgens het Rijksregister zou verzoeker op 15 mei 2017 verhuisd zijn naar de Viséstraat 23, 2060 Antwerpen en werd hij op dit adres een derde keer opgeroepen op 15 juni 2017. Ook deze laatste oproepingsbrief werd aangetekend aan verzoeker verzonden en bij afwezigheid van verzoeker, werd deze brief van 19 juni 2017 tot 5 juli 2017 aangeboden op het postkantoor Antwerpen Stuivenberg. Geen enkele oproepingsbrief werd echter afgehaald terwijl er ook thans in het verzoekschrift geen redenen worden gegeven waarom verzoeker hiertoe in de onmogelijkheid zou geweest zijn. De eenvoudige toelichting dat verzoeker geen enkele van deze oproepingen heeft ontvangen volstaat niet temeer verzoeker wel heeft gereageerd wanneer hij (opnieuw op het adres voorzien in het Rijksregister) de bestreden beslissing heeft ontvangen.

2.4.4. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op artikel 49/2, § 4 van de Vreemdelingenwet en gesteld wordt dat verweerder geen beslissing tot intrekking heeft genomen binnen de voorziene termijn van zestig werkdagen, merkt de Raad op dat het hier een termijn van orde betreft waarvoor de wet geen sanctie voorziet. Hoe dan ook blijkt uit voorvermelde dat verzoeker zelf driemaal nalatig is geweest en zich niet heeft gemeld voor het gehoor. Hij had zoals uitdrukkelijk op elke oproeping wordt vermeld, kunnen vernemen dat indien hij op het gehoor niet aanwezig kon zijn, hij binnen de vijftien dagen na de geplande datum van het gehoor, een geldige reden kan meedelen die zijn verhindering rechtvaardigt. Tevens werd vermeld dat hij ook binnen deze vijftien dagen schriftelijk de redenen kan geven die *“volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen”*.

Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 juni 2017 waarop de bestreden beslissing werd gebaseerd niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin aan verzoeker werd meegedeeld. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing inderdaad wordt verwezen naar het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van *“6 juni 2017”*. Het gaat hier echter om een materiële vergissing. In het administratief dossier, bevindt zich immers het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag tot intrekking van het statuut subsidiaire bescherming, daterend van *“6 januari 2017”* ontvangen op het CGVS op 8 februari 2017.

Verzoeker kan verwerende partij echter niet verwijten dat hij niet kon nagaan of de uitnodiging melding maakte van het voornemen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan noch dat hij zich hierop kon verweren, wanneer hijzelf herhaaldelijk naliet zijn oproepingen voor het gehoor in ontvangst te nemen. Nog daargelaten dat verzoekers advocaat in het formulier *“aanvraag: kopieën van administratieve documenten of inzage in een asiëldossier”* niet uitdrukkelijk om een kopie van deze oproepingsbrief heeft gevraagd heeft verzoeker immers het recht om, zoals bepaald in artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet, ter griffie van de Raad inzage te nemen van het dossier gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn.

Hoe dan ook werd in elk van de drie oproepingsbrieven die aan verzoeker werden gestuurd, duidelijk gesteld dat nieuw vernomen elementen mogelijk tot de intrekking van de status van subsidiaire bescherming van verzoeker kunnen leiden: *“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt u in Nederland gekend bent onder een andere identiteit. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/5/1 van de Wet van 15 december 1980.”* In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift werd hij aldus degelijk op de hoogte gesteld van *“het cruciale feitelijke element hetgeen heeft aanleiding gegeven tot de bestreden beslissing”*.

2.4.5. Verzoeker voert aan dat zijn hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden is, omdat hij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81-82). Dit recht om te worden gehoord is uitdrukkelijk geregeld in de Richtlijn van 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zoals hierboven aangegeven, werd verzoeker geldig opgeroepen voor zijn gehoor. In de oproepingsbrief werd uitdrukkelijk aangegeven dat een nieuw element – met name het gegeven dat verzoeker in Nederland bekend staat onder een andere identiteit – aan de orde is gekomen, wat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg kan hebben, en dat verzoeker de gelegenheid krijgt hier mondeling op te reageren. De Raad merkt op dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan de drie oproepingsbrieven en hij eveneens naliet om binnen de 15 dagen volgend op de door de commissaris-generaal vastgestelde datum van het interview een geldige reden voor zijn afwezigheid over te maken, evenmin ging hij in op de mogelijkheid zijn bemerkings schriftelijk over te maken. Verzoeker heeft de gelegenheid gehad om mondeling te reageren op het nieuwe element in zijn dossier, doch heeft nagelaten om zijn standpunt kenbaar te maken. De Raad wijst erop dat artikel 35/2, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat: *“indien de betrokkene zijn schriftelijk antwoord niet binnen de vastgestelde termijn heeft overgemaakt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op basis van de elementen in het dossier.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de informatie beschikbaar in het administratief dossier en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.4.6. Verzoeker maakt ook in zijn verzoekschrift bovendien geenszins duidelijk welke specifieke omstandigheden of gegevens hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht, die de beslissing van de commissaris-generaal hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. In het verzoekschrift wordt louter aangevoerd dat verzoeker had kunnen wijzen op zijn ernstige psychische problemen waar hij thans mee kampt. Er wordt echter niet toegelicht hoe verzoekers psychische problemen de beoordeling door de commissaris-generaal had kunnen doen ombuigen. Het vonnis van de vrederechter van het achtste kanton, stelt dat verzoeker lijdt aan psychose. Een dwangopname voor 40 dagen drong zich op bij gebrek aan een andere geschikte behandeling. Er wordt gesteld dat verzoeker wanen heeft, agressief is en er ook sprake is van middelenmisbruik. *“In die zin brengt betrokkene in hoofzaak de eigen gezondheid maar ook de veiligheid in gevaar”*. Het vonnis dateert van 4 januari 2018, de maatregel nam aanvang op kerstdag 25 december 2017. Verzoeker licht echter niet toe waarom hij bij de gehoren voorzien op 19 april 2017, op 12 juni 2016 en de laatste op 5 juli 2017 afwezig bleef. Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aangetoond.

2.4.7. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan worden beoordeeld. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd onder een valse identiteit en de Belgische asielinstanties intentioneel heeft misleid met betrekking tot zijn recente verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst van België. Verzoeker deed zich tijdens zijn asielprocedure in België voor als R.F.M., geboren op 5 juni 1988, terwijl hij in Nederland al een asielaanvraag had ingediend (en een verblijfsvergunning asiel had verkregen) onder de naam Z.A.O., geboren op 5 juni 1990 (gehoorverslag van het CGVS van 23 februari 2015 (hierna: CGVS-verslag), p. 3; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien heeft verzoeker zijn verblijf in Nederland voor de Belgische asielinstanties achtergehouden. Zo stelde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS immers dat hij van zijn *“geboorte tot 2014, de negende van de achtste maand, toen ben ik vertrokken”* in Karaan in Mogadishu, Somalië had gewoond, met enkele tussenpozen in 1991 en 1993 omwille van de oorlog (CGVS-verslag, p. 4). Verzoeker voegde eraan toe dat hij, behalve de vluchtroute en zijn reis naar België, nooit in het buitenland geweest was (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2015, p. 5). Aangezien verzoekers in Nederland verworven vluchtelingenstatus reeds op 6 december 2011, bijna vier jaar voor zijn beweerde vlucht uit Somalië, werd ingetrokken, zijn deze verklaringen bij het CGVS onmogelijk. Voorts blijkt dat verzoekers status in Nederland werd ingetrokken tijdens zijn verblijf in de gevangenis. Verzoeker was onder meer bekend voor verkoop van drugs, bezit en transport van wapens en ammunitie; diefstal en vervalsing. Verzoeker was ook bekend onder twee aliasen.

2.4.8. In het verzoekschrift wordt geargumenteed dat “de verkregen informatie waarover de verwerende partij spreekt heeft enkel betrekking op de identiteit verzoeker (“Het CGVS kan geen enkel geloof meer hechten aan uw beweerde identiteit”)” en dat de “nationaliteit en herkomst van verzoeker (...) buiten discussie [staan]”. Verzoeker onderstreept dat hij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg op grond van zijn nationaliteit en herkomst. De nationaliteit en herkomst van verzoeker waren doorslaggevend voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar de bestreden beslissing, waar dit wordt bevestigd: “Op 29 juli 2015 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe wegens de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst”.

Waar verzoeker er op wijst verzoeker erop dat hij ter goeder trouw is en geenszins de intentie had om op frauduleuze wijze informatie achter te houden voor het CGVS, kan hij niet overtuigen. Verzoeker licht het gebruik van een nieuwe naam als volgt toe: “de beide ouders van verzoeker zijn reeds lang overleden, waardoor hij niet door hen werd opgevoegd. Verzoeker werd voorgehouden dat X zijn werkelijke naam is. Verzoeker is er pas later (in 2014) achter gekomen wat zijn werkelijke naam is (X). Op basis van zijn werkelijke naam heeft verzoeker derhalve zijn asielaanvraag ingediend”. Verzoeker is bezwaarlijk ernstig dat hij zonder meer zijn naam eenzijdig wijzigt omdat hij -niet nader verduidelijkt- “er achter is gekomen” dat hij door derden zou zijn opgevoed. Dergelijke verklaringen zijn in het licht van het clangehoren, eerder dan kerngezin-gehoren, (wat duidelijk blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) niet aannemelijk. Hoe de Raad stelt vast dat verzoeker niettemin zijn psychologische problemen wel in staat is om 4 verschillende identiteiten uit te vinden en aan te houden (drie in Nederland en een in België).

Verzoeker heeft niet alleen misleidende verklaringen afgelegd aangaande zijn identiteit, maar ook over de plaatsen waar hij verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België. Immers verzoeker werd de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toegekend omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig was en hij dus niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus. Er is nagegaan of er redenen waren om los van verzoekers persoonlijke motieven, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meende dat er op 29 juli 2015, bij een terugkeer naar Centraal- en Zuid – Somalië, nog een reëel risico bestond op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het dader van een intern gewapend conflict. Verzoeker heeft gesteld in Mogadishu verbleven te hebben.

2.4.9. Uit de bestreden beslissing en uit de informatie vervat in het administratief dossier kan blijken dat in Mogadishu, Somalië, thans niet langer een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.10. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”.

2.4.11. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevestigd.

2.4.12. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlements- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.4.13. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.4.14. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.4.15. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.4.16. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.4.17. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden gevisieerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.4.18. Het EHRM bevestigde reeds in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald.

Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.4.19. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.4.20. Ook de Raad van State, Nederland, stelt al in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.4.21. Uit de "COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu" van 6 november 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Hablood geïsoleerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen.

Deze incidenten bevestigen aldus het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

2.4.22. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.23. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker te bevestigen.

2.4.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK